

Arrest

nr. 89 995 van 18 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van tweede verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraans staatsburger te zijn, afkomstig uit Teheran. In het jaar 1385 (Perzische tijdrekening; stemt overeen met 2006 Europese tijdrekening), toen uw dochter A. (...) in het derde jaar middelbaar onderwijs zat, ging zij vaak in tegen de regels van de school. Zo weigerde zij te bidden en zette ze soms haar hoofddoek af. Omwille van deze feiten kreeg zij weinig punten voor

gedrag. Er werd u gezegd dat, indien zij zich niet kon vinden in de heersende mentaliteit, zij beter naar een andere school zou gaan. Nog datzelfde jaar schreef u haar in een andere school in. Aangezien er zowel Arabisch als opvoeding op het programma stond, had uw dochter gevraagd of ze meer uren opvoeding in plaats van Arabisch kon krijgen maar dit werd haar geweigerd. Uw dochter was kwaad en op haar examen Perzisch had zij in het Arabisch geschreven: "vervloekt aan diegene die onze moedertaal hebben vervangen door de Arabische taal". De directrice vroeg aan uw dochter waarom zij dit gedaan had. Uw dochter antwoordde dat er geen oefeningen uit de cursus aan bod waren gekomen. De directrice zei tegen uw dochter dat ze het dossier naar het lokale Ministerie van Onderwijs zou sturen en dat zij geschorst zou worden. U werd op school uitgenodigd. De volgende dag ging u samen met uw moeder en dochter naar school om uitleg te vragen. Er werd u gezegd dat het dossier was doorgestuurd naar het lokale Ministerie van Onderwijs en dat u daar uitleg moest gaan vragen. U ging onmiddellijk naar het lokale Ministerie bij een zekere heer H. (...). U, uw moeder en dochter gingen zijn kantoor binnen. H. (...) wilde even apart met uw dochter praten. Zij gingen iets verderop staan. Hij vroeg uw dochter wat zij bedoelde met de zin die zij op het examen had geschreven. Hij zei haar ook dat dit reeds de tweede keer was dat zij geschorst was en dat ze te veel tegen de islam praatte, haar hoofddoek niet steeds opzette en omwille van al deze redenen zou haar dossier naar Herasat (geheime dienst binnen overheidsinstellingen) gestuurd worden. Toen uw dochter terug bij u en uw moeder kwam zitten smeekten jullie dhr. H. (...) om het voor één keer zo te laten maar hij weigerde. Hij voerde een telefoongesprek en anderhalf uur later kwamen een vrouw en twee mannen uw dochter ophalen. Ze zeiden u dat ze naar het kantoor van Herasat zouden gaan en u en uw moeder namen onmiddellijk een taxi naar daar. Daar aangekomen dienden jullie te wachten in de wachtzaal. Tegen de avond zag u uw dochter, vergezeld van een man, terug. Haar gezicht was rood en ze weende. Ze zei u dat ze haar hadden geslagen. Daarna diende u een formulier te tekenen waarin u beloofde dat zij dit niet meer zou doen. Tevens werd uw dochter het recht op verder onderwijs geweigerd. Jullie namen een privé taxi naar huis. Samen met uw echtgenoot bent u nog een aantal keer naar het Ministerie gegaan om het dossier van uw dochter terug te vragen zodat jullie haar toch ergens zouden kunnen inschrijven maar dit werd telkens geweigerd. Kort daarop kwamen de autoriteiten bij jullie thuis langs en deden een huiszoeking. De schotelantenne en de zenders werden gecontroleerd en de schotelantenne werd in beslag genomen. Gezien uw dochter het recht niet meer had om naar school te gaan besloten jullie het land te verlaten. Samen met uw echtgenoot en twee kinderen gingen jullie naar Turkije. Toen u door kon reizen naar Griekenland sprak u af met uw echtgenoot dat hij samen met uw dochter u achterna zou reizen. Uw echtgenoot kwam zijn afspraak niet na en wou dat uw dochter alleen met de smokkelaar zou reizen. Zij was echter maar veertien jaar en dat was geen optie. Uw ouders kwamen naar Turkije om uw dochter te vervoegen. Toen uw dochter ziek werd was zij genoodzaakt terug te keren naar Iran. U reisde door naar België. Op 14 september 2006 diende u in België een eerste asielaanvraag in. Op 19 januari 2007 nam u vrijwillig afstand van uw asielaanvraag en met de Internationale Organisatie voor Migratie keerde u vrijwillig terug naar Iran. Toen u terug aankwam in Iran woonde uw echtgenoot niet meer bij u. Jullie zijn niet officieel gescheiden aangezien uw echtgenoot dit niet wil. Twee weken na uw aankomst in Iran werd u meegenomen door leden van Ettelaat (ministerie van informatie). U werd ondervraagd over uw reis naar België en naar de inhoud van het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken. U werd gevraagd om u om de zes maanden aan te melden. U meldde zich slechts twee keer. Daarna werd u nogmaals opgebeld door hen. Omdat uw dochter nog steeds niet naar school kon, verliet u op 4/10/1390 (Perzische tijdrekening; stemt overeen met 25/12/2011 Europese tijdrekening) Iran een tweede keer samen met uw twee dochters. Op 9/01/2012 diende u in België een tweede asielaanvraag in. Uw meerderjarige dochter T. B. A. (...) (O.V 6.940.207) vroeg diezelfde dag ook asiel aan. Na uw tweede vertrek uit Iran werd uw moeder nog een tweetal keer opgebeld door agenten van Ettelaat. Ze vroegen waar u was en zeiden dat ze jullie in het oog zouden houden. Ter staving van uw asielrelaas en/of identiteit legde u een kopie van uw shenasnameh (geboorteboekje) en een kopie van uw karte-e melli (nationale kaart) neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en de elementen in uw administratieve dossier stel ik vast dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zo dienen een aantal tegenstrijdigheden te worden opgemerkt tussen uw opeenvolgende verklaringen voor de Dienst vreemdelingenzaken in het kader van uw eerste asielaanvraag en uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal in het kader van uw tweede asielaanvraag en eveneens tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw dochter T. B. A. (...) waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig ondermijnd wordt.

Zo beweerde u tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw eerste asielaanvraag, dat u Iran heeft verlaten omwille van de problemen die uw dochter kende in de

school F. (...). Tijdens haar examen voor sport had zij, volgens uw verklaringen, haar hoofddoek afgezet en gezegd dat ze de hoofddoek haatte. Als gevolg hiervan kreeg zij een "nul" op haar examen, werd het dossier van uw dochter naar het Ministerie van Onderwijs gestuurd en werd zij van school ontslagen. U repte met geen woord over het feit dat u uw dochter daarna nog in een andere school zou hebben ingeschreven, waar zij opnieuw problemen kende (vragenlijst DVZ, 1ste AA; vraag 41). Tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal in het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u echter dat uw dochter in de school F. (...) zich niet aanpaste aan de heersende mentaliteit –door onder meer het af en toe afzetten van haar hoofddoek - waardoor zij een "zeven" kreeg voor gedrag. Tevens werd u gezegd dat zij beter een andere school zou zoeken indien zij zich niet kon aanpassen. U schreef uw dochter in op een andere school waar zij tijdens haar examen Farsi een belediging in het Arabisch had geschreven. Als gevolg hiervan werd haar dossier naar het Ministerie van Onderwijs gestuurd en werd zij ontslagen op school (CGVS 2de AA p. 13-19). Deze verklaringen vertonen ernstige discrepanties. Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u zich niet meer kon herinneren wat u tijdens uw gehoor in het kader van uw eerste asielaanvraag heeft gezegd. Deze verklaring is geen afdoende uitleg. Op een asielzoeker rust immers de verplichting om zijn medewerking te verlenen aan de asielprocedure, wat betekent dat van de asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft. Door de vaststelling dat u met betrekking tot belangrijke feiten die de essentie van uw asielrelaas uitmaken, namelijk de problemen die uw dochter kende op school, dergelijke incoherente verklaringen aflegt komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig in het gedrang.

Voorts verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw eerste asielaanvraag dat u, nadat uw dochter ontslagen was op school, thuis een huiszoeking kreeg. Uw echtgenoot was niet thuis op dit moment. Toen de schotelantenne en zenders gecontroleerd werden zagen de autoriteiten dat de zender was afgesteld op de zender van MKO (Mudjahedin-eKhalq Organisation – extreem linkse oppositiebeweging) waardoor zowel u als de schotelantenne werden meegenomen. U werd opgesloten in een kamer. Na het ondertekenen van een verklaring waarin stond dat u geen beledigingen meer zou uiten tegen de islam werd u vrijgelaten. Achteraf vernam u dat uw echtgenoot uw vrijlating had geregeld. Tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal, in het kader van uw tweede asielaanvraag, verklaarde u dat de autoriteiten kort na het ontslag van uw dochter zijn binnengevallen en een huiszoeking hebben gedaan. U, uw echtgenoot en uw kinderen waren aanwezig tijdens dit gebeuren. De schotelantenne werd in beslag genomen (CGVS 2de AA p. 18). U werd niet meegenomen (CGVS 2de AA p. 19). Na confrontatie met deze verschillende versies verklaarde u opnieuw dat u zich niet kan herinneren wat u tijdens uw eerste asielaanvraag heeft verklaard (CGVS 2de AA p. 20). Zoals hierboven reeds gesteld is dit geen aanvaardbare uitleg voor deze tegenstrijdige verklaringen. Daarenboven zijn uw verklaringen hieromtrent ook tegenstrijdig met de verklaringen van uw dochter A. (...). Zij verklaarde tijdens haar gehoor voor het Commissariaat-generaal dat zij geen weet heeft van het feit of de autoriteiten nog zijn langsgekomen (CGVS dochter A. (...) p. 11).

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat er meerdere verschillen vast te stellen zijn tussen uw verklaringen tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van uw tweede asielaanvraag en die van uw dochter tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Zo beweerde u dat uw dochter tijdens haar examen "opvoeding" een zin in het Arabisch heeft geschreven (CGVS 2de AA p.). Uw dochter daarentegen verklaarde dat zij deze zin had opgeschreven tijdens haar examen "Perzische literatuur" (CGVS dochter A. (...) p. 8). Voorts stelde u dat u, uw moeder en uw dochter zijn binnengegaan bij dhr. H. (...). Dhr. H. (...) had een heel groot kantoor en in dit kantoor zou hij, op een tiental meter afstand van waar jullie zaten, apart met uw dochter zijn gaan praten (CGVS 2de AA p. 14). Uw dochter daarentegen verklaarde dat u, uw moeder en zijzelf naast elkaar zaten om te praten met dhr. H. (...). Zij zei dat zij niet apart met hem is gaan praten (CGVS dochter A. (...) p. 9). Daarenboven beweerde u dat, toen u uw dochter terug zag na haar onderhoud met Herasat, zij vergezeld was door een man (CGVS 2de AA p. 15). Uw dochter daarentegen verklaarde dat zij op dit moment vergezeld was door een vrouw (CGVS dochter A. (...) p.10).

Ook zei u dat jullie na het onderhoud met Herasat, met een taxi naar huis zijn gegaan. Uw echtgenoot was niet thuis. Uw vader was aanwezig in uw woning aangezien hij op uw jongste dochter moest letten (CGVS 2de AA p. 16). Uw dochter verklaarde echter dat jullie niet naar huis zijn gegaan maar naar het huis van haar grootouders – uw ouders – alwaar haar tante en haar opa – uw vader – aanwezig waren (CGVS dochter A. (...) p. 10-11). Daarenboven zei u tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw eerste asielaanvraag dat u, in 2006, samen met uw jongste dochter en uw broer naar Turkije bent vertrokken (vragenlijst DVZ 1ste AA vraag 41). Tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal in het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u dan weer dat u samen met uw echtgenoot, uw broer en uw twee kinderen naar Turkije bent vertrokken (CGVS 2de AA p. 12). Na confrontatie hiermee verklaarde u opnieuw dat u niet meer weet wat u tijdens

uw eerste asielaanvraag heeft gezegd en tevens haalde u aan dat de tolk dit misschien verkeerde vertaald heeft (CGVS 2de AA p. 20). Ook deze uitleg kan niet als afdoende worden beschouwd gelet op de overige flagrante tegenstrijdigheden en op het feit dat ook de verklaringen tussen u en uw dochter eveneens tegenstrijdig zijn.

Bovenstaande tegenstrijdigheden ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Wat betreft het feit dat uw echtgenoot niet wou scheiden, u samenwoonde met uw ouders en er daardoor geroddeld werd waardoor uw zus niet in het huwelijk kon treden dient te worden opgemerkt dat deze feiten en elementen onvoldoende zwaarwichtig zijn om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concluderen. Bovendien verklaarde u zelf dat u nooit enige stappen heeft ondernomen om op officiële wijze de echtscheiding aan te vragen (CGVS 2de AA p. 4).

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw kopie van uw shenasnameh en de kopie van uw karte-e Melli bevatten louter identiteitsgegevens die niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij, zijnde de dochter van tweede verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij integraal over daar eerste verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar moeder.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen geven in hun verzoekschrift aan dat de bestreden beslissingen volgens hen een schending inhouden van de materiële motiveringsplicht en van artikel 48/4, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Eveneens vermelden zij in het verzoekschrift dat hun rechten van verdediging geschonden zijn daar de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus niet werd gemotiveerd zodat zij in het aangetekende beroep hierop geen verweer kunnen formuleren.

2.2.1.1. Verzoekende partijen laten weten dat zij absoluut niet akkoord kunnen gaan met de inhoud van de bestreden beslissingen. Met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden merken zij ten eerste op dat men spreekt over feiten die zich hebben voorgedaan in het jaar 2006 en dat er ondertussen meer dan zes jaar is overgegaan. Het is volgens verzoekende partijen dan ook niet abnormaal dat er tegenstrijdigheden bestaan in beide verklaringen. Ten tweede stippen verzoekende partijen aan dat eerste verzoekende partij nog maar 14 jaar was op het ogenblik dat de feiten zich hebben voorgedaan. Het is dan ook niet ondenkbaar dat zij over bepaalde incidenten niet werd ingelicht door haar moeder. Ten derde halen verzoekende partijen ter vergoelijking van de vastgestelde tegenstrijdigheden aan dat de interpretatie van feiten anders is naargelang hun eigen ervaring van deze gebeurtenissen. Ten vierde kaarten verzoekende partijen aan dat zij allebei duidelijk hebben vermeld dat eerste verzoekende partij een beledigende opmerking op haar examenkopij had geschreven en dat deze opmerking door de schooldirectie werd beschouwd als hoogverraad tegen de "heilige Iraanse republiek".

2.2.1.2. De Raad merkt vooreerst op dat verwerende partij met betrekking tot het gegeven dat beide verzoekende partijen finaal hebben vermeld dat een beledigende opmerking op een examenkopij werd neergeschreven geen tegenstrijdigheid heeft vastgesteld.

In verband met het argument dat het niet abnormaal is dat er tegenstrijdigheden bestaan in de verklaringen van verzoekende partijen, nu de feiten zich hebben voorgedaan in 2006 en er ondertussen meer dan zes jaar gepasseerd is, wijst de Raad verzoekende partijen erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen in het geheugen van verzoekende partijen zijn gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag kan worden uitgebracht. *In casu* heeft verwerende partij vastgesteld dat tweede verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar eerste asielaanvraag verklaringen heeft

afgelegd die flagrant tegenstrijdig zijn met de verklaringen die zij op het Commissariaat-generaal naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag heeft afgelegd en dat verzoekende partijen verklaringen hebben afgelegd die onderling tegenstrijdig zijn. Dat al deze opmerkelijk tegenstrijdige verklaringen, die allen betrekking hebben op cruciale elementen van hun asielrelaas, te wijten zouden zijn aan het tijdsverloop, betreft een argument dat door de Raad niet kan worden aanvaard, gelet op de eerder gestelde verwachting dat een asielzoeker, zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode, bij machte moet zijn om een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag te geven van de gebeurtenissen die zich in het land van herkomst zouden hebben voorgedaan en in hoofde van eerste verzoekende partij gelet op het feit dat zij op veertienjarige leeftijd niet als *infans* kan worden aangeduid zeker gezien de eenvoud van de elementen in het relaas waarop de tegenstrijdigheden werden vastgesteld, meer in het bijzonder ondermeer het al dan niet apart gepraat hebben met iemand, het al dan niet begeleid zijn door een vrouw, het huis waarnaar men terugkeerde.

Waar verzoekende partijen aanhalen dat eerste verzoekende partij nog maar veertien jaar was op het ogenblik dat de feiten zich hebben voorgedaan, waardoor het dan ook niet ondenkbaar is dat tweede verzoekende partij haar over bepaalde incidenten niet heeft ingelicht en verzoekende partijen eveneens aanvoeren dat de interpretatie van feiten anders is naargelang hun eigen ervaring van deze gebeurtenissen, wenst de Raad op te merken dat van familieleden die, steunend op hetzelfde asielrelaas, hun land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding vormden voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816). *In casu* kon verwerende partij dan terecht overgaan tot de vergelijking van de verklaringen van zij die beweren hetzelfde lot te hebben gedeeld teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de asielzoeker zich bevindt en de waarachtigheid van het relaas na te gaan, ook al was eerste verzoekende partij, op het moment dat de feiten zich zouden hebben voorgedaan, nog relatief jong. De onderlinge tegenstrijdigheden hebben immers betrekking op eenvoudige gebeurtenissen die eerste verzoekende partij persoonlijk heeft meegemaakt en waarvoor het voorgehouden ingelicht worden door haar moeder derhalve niet noodzakelijk was. Uit hun verklaringen blijkt dat het gedrag van eerste verzoekende partij op school aan de basis ligt van de problemen die zij met de Iraanse autoriteiten hebben gekend. Er kan van eerste verzoekende partij, hoewel zij nog jong was ten tijde van de gebeurtenissen, dan toch wel redelijkerwijs worden verwacht dat zulke feitelikheden in haar geheugen gegrift zijn en dat zij hierover correcte en nauwkeurige verklaringen kan afleggen. Ook dient te worden aangestipt dat de onderling tegenstrijdige verklaringen dermate diametraal tegenover elkaar staan zodat deze op geen enkele wijze met elkaar kunnen worden verzoend. Gelet op het voorgaande, kunnen hun ter vergoelijking ingeroepen argumenten, met name dat eerste verzoekende partij nog een kind was ten tijde van de gebeurtenissen en dat de interpretatie van feiten verschilt naargelang hun eigen ervaring van deze gebeurtenissen, evenmin als verschoningsgrond worden aanvaard.

2.2.2.1. Met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden over het al dan niet aanwezig zijn van de echtgenoot van tweede verzoekende partij, menen verzoekende partijen dat deze “*misvattingen*” duidelijk te verklaren zijn door het feit dat er reeds lang een conflict met de vader bestond – immers wordt in de bestreden beslissingen vermeld dat tweede verzoekende partij samenwoonde met haar ouders – en dat er van een vader aldus geen sprake was.

2.2.2.2. De Raad wijst erop dat *in casu* door verwerende partij werd vastgesteld dat tweede verzoekende partij voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij, nadat haar dochter van school was gestuurd, thuis een huiszoeking kreeg maar dat haar echtgenoot niet thuis was op dat moment, terwijl zij achteraf op het Commissariaat-generaal in het kader van haar tweede asielaanvraag verklaarde dat de autoriteiten kort na het ontslag van haar dochter zijn binnengevallen en dat haar echtgenoot toen wel aanwezig was tijdens dit gebeuren. Ten tweede merkt verwerende partij in haar beslissingen op dat tweede verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft gezegd dat zij na het onderhoud met Herasat met een taxi naar huis zijn gegaan en dat haar man toen niet thuis was maar dat haar vader aanwezig was in haar woning aangezien hij op haar jongste dochter moest letten, terwijl eerste verzoekende partij te kennen gaf dat zij hierna niet naar huis zijn gegaan maar naar het huis van de grootouders alwaar haar tante en haar opa, de vader van tweede verzoekende partij, aanwezig waren.

De Raad merkt op dat voormelde tegenstrijdigheden betrekking hebben op momenten waarop tweede verzoekende partij nog met haar echtgenoot samenwoonde. Uit het door haar weergegeven feitenrelaas blijkt immers dat haar echtgenoot niet meer bij haar woonde nadat zij terugkwam naar Iran in 2007. Volgens haar verklaringen woonde zij voor haar eerste vertrek uit Iran nog wel samen met haar echtgenoot. Dat er toen van een vader geen sprake was betreft derhalve een argument dat niet strookt met de verklaringen die werden afgelegd tijdens het gehoor. De Raad wijst er voor de duidelijkheid, wat de eerste tegenstrijdigheid betreft, eveneens op dat tweede verzoekende partij tijdens het interview op het Commissariaat-generaal het volgende verklaarde: *“Kort na de gebeurtenissen, 6 jaar geleden en ze hebben enkel een huiszoeking gedaan en mijn man was ook thuis”* (administratief dossier, map B. A. Z., stuk 4, gehoorverslag CGVS van 4 april 2012, p. 18). De Raad stelt vast dat de – *post factum* en compleet aan het eerder gestelde tegenstrijdige – bewering dat er toen van een vader geen sprake was en dat er dan ook geen tegenstrijdigheden in dit verband kunnen worden vastgesteld in geen geval als een overtuigend argument kan worden beschouwd. Aangaande tegenstrijdigheden worden dan ook door de Raad gehandhaafd.

2.2.3. Verzoekende partijen merken in hun verzoekschrift het volgende op: *“op de brief die moest geschreven worden door mevrouw was er een deel voorgedrukt en een deel welk zij met de hand moest schrijven”*. De Raad ziet echter niet in hoe deze vage en niet toegelichte opmerking afbreuk zou kunnen doen aan de motieven die in de bestreden beslissingen vermeld staan.

2.2.4.1. Verzoekende partijen onderstrepen in hun verzoekschrift dat het Belgisch Ministerie van Buitenlandse Zaken in haar reisadvies (bijlage 4 bij het verzoekschrift) letterlijk aangeeft dat telefoon- en internetverbindingen gecontroleerd worden door de veiligheidsdiensten en dat het algemeen geweten is dat technologische media gecontroleerd worden door de Iraanse overheid en dat censuur er welig tiert. Verzoekende partijen merken tevens op dat verscheidene burgers werden veroordeeld tot een gevangenisstraf voor *“propaganda tegen het regime”*, hetgeen bevestigd wordt door Human Rights Watch in haar rapport *“country summary – Iran”* d.d. januari 2011 (bijlage 3 bij het verzoekschrift). Verzoekende partijen wijzen er vervolgens op dat *“verzoekster”* reeds beschuldigd werd van gelijksoortige feiten en zij zijn van mening dat het weigeren van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus gelijk staat *“aan haar overleveren aan een corrupt rechtssysteem dat mensenrechten schendt”*.

Verder wijzen verzoekende partijen erop dat het recht op onderwijs een recht is dat uitdrukkelijk vermeld staat in de Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens, dat Iran deze verklaring mee heeft ondertekend en dat dit recht zelfs expliciet in de Iraanse grondwet wordt vermeld, doch dat de Iraanse overheid deze rechten van haar bevolking blijft schenden. Verzoekende partijen onderstrepen in dit verband dat Amnesty International tot 396 zaken telt waar studenten geweigerd worden om verder te studeren en zij stellen dat zij hun land zijn ontvlucht om deze flagrante schending van de mensenrechten tegen te gaan (bijlage 5 bij het verzoekschrift).

Tot slot stippen verzoekende partijen nog aan dat de Iraanse overheid zich schuldig maakt aan discriminatie ten opzichte van vrouwen. Zij verwijzen in dit verband opnieuw naar het rapport van Amnesty International. Verzoekende partijen herinneren eraan dat eerste verzoekende partij aangesproken werd op het feit dat zij haar hoofddoek weigerde te dragen. Zij vormt derhalve een doelwit.

2.2.4.2. De Raad wijst erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Een verwijzing naar een negatief reisadvies voor toeristen vanwege het Belgisch Ministerie van Buitenlandse Zaken, een rapport van Human Rights Watch en een rapport van Amnesty International, die handelen over de algemene situatie in Iran, en meer in het bijzonder over de mensenrechtensituatie van politieke opposanten en die van vrouwen, is, hoewel verzoekende partijen de link trachten te leggen met hun eigen problematiek door hun problemen te herhalen, waaraan echter, om verschillende redenen, geen geloof aan kan worden gehecht, niet voldoende om te illustreren dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd of vervolgd. Verzoekende partijen slagen er middels de verwijzing naar rapporten over de algemene situatie in hun land van herkomst en de herhaling van hun problematiek niet in om de geloofwaardigheid van het door hen gebrachte asielrelaas te herstellen.

2.2.5.1. Met betrekking tot de motivering in de bestreden beslissingen dat het feit dat de echtgenoot van tweede verzoekende partij niet wou scheiden en dat zij samenwoonde met haar ouders, waardoor er geroddeld werd en haar zus niet in het huwelijk kon treden, onvoldoende zwaarwichtig is om in haar hoofd te concluderen tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, ook omdat tweede verzoekende partij nooit enige stappen heeft ondernomen om op

officiële wijze de echtscheiding aan te vragen, betogen verzoekende partijen dat verwerende partij de situatie niet voldoende heeft onderzocht. Immers, verschillende media hebben al uitvoerig bericht over de problematiek die er bestaat omtrent de echtscheiding in Iran. Verzoekende partijen verwijzen dienaangaande naar een internetartikel uit de Nederlandse Volkskrant met als titel: *“Vooral slimme vrouwen kunnen scheiden in Iran”* (bijlage 6 bij het verzoekschrift) en opnieuw naar het rapport van Human Rights Watch. Verzoekende partijen wensen erop te wijzen dat het algemeen geweten is dat vrouwenrechten in Iran niet gerespecteerd worden, dat een Iraanse vrouw het recht niet heeft om van haar echtgenoot te scheiden en dat er in Iran een stigma heerst ten opzichte van alleenstaande vrouwen met kinderen. In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, spelen deze elementen wel degelijk mee en zijn deze wel degelijk zwaarwichtig, aldus verzoekende partijen.

2.2.5.2. De Raad wenst erop te wijzen dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571). De Raad is de mening toegedaan dat tweede verzoekende partij *in casu* niet aantoonde dat dit het geval is. Zoals verwerende partij reeds heeft opgemerkt, blijkt uit de verklaringen van tweede verzoekende partij dat zij nooit enige stappen heeft ondernomen om op officiële wijze de echtscheiding aan te vragen. De Raad wijst in dit verband naar wat tijdens het gehoor werd gesteld:

“Waarom zijn jullie dan niet gescheiden?”

Hij heeft geen toestemming gegeven om te scheiden

Heeft u de echtscheiding aangevraagd?

Ja

Waar en wanneer?

4 jaar geleden toen we veel ruzie hadden heb ik de scheiding gevraagd maar hij is gewoon weggegaan.

Waar heeft u de scheiding gevraagd?

Niet in de rechtbank, ik samen met mijn familie hebben het aan hem gevraagd maar hij is niet akkoord gegaan.

Bent u dan naar de rechtbank gestapt?

Nee

Waarom niet?

Ik heb de echtscheiding gevraagd maar hij zei: “laat het zo” want ze zijn dan bij ons thuis binnengevallen. Hij is dan niet meer thuis gekomen en dat zei hij: “laat het even zo”

Wou u van hem scheiden?

Ja

Waarom heeft u dan niet het initiatief genomen om naar de rechtbank te gaan?

Omdat ik van plan was om terug te komen met mijn dochter en hij had gezegd dat hij terug zou komen bij ons maar dan is hij niet gekomen” (administratief dossier, map B. A. Z., stuk 4, gehoorverslag CGVS van 4 april 2012, p. 4). Het feit dat tweede verzoekende partij samenwoonde met haar ouders en er daardoor geroddeld werd waardoor haar zus niet in het huwelijk kon treden, kan door de Raad evenmin worden beschouwd als een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen beweren, kon verwerende partij terecht besluiten dat de door tweede verzoekende partij aangehaalde elementen niet voldoende zwaarwichtig zijn om in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concluderen.

2.2.6. Daar waar verzoekende partijen nog opmerken dat tweede verzoekende partij in 2006 afstand heeft gedaan van haar asielaanvraag omdat haar zieke dochter terug diende te keren naar Iran en dat zij haar niet alleen wilde achterlaten in de handen van haar vader, en dat zij hierdoor alleen al geïsoleerd wordt door de ordediensten, merkt de Raad op dat tweede verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal stelde dat zij zich om de zes maanden diende te melden bij de Iraanse autoriteiten omdat ze haar dochter ook één keer hadden opgepakt en dat zij daarom veel problemen met hen had (administratief dossier, map B. A. Z., stuk 4, gehoorverslag CGVS van 4 april 2012, p. 7). Derhalve heeft tweede verzoekende partij zelf aangegeven dat de problemen die zij met de autoriteiten kende toen zij terugkeerde naar Iran in 2007 gelinkt waren aan de problemen die zij voor haar eerste vertrek uit Iran kende. Aan de problemen die tweede verzoekende partij zou hebben gekend door haar dochter, eerste verzoekende partij, wordt echter geen geloof gehecht, zoals blijkt uit onderstaand arrest. Verzoekende partijen maken het dan ook niet aannemelijk dat zij om die reden geïsoleerd zouden zijn

geweest en dat zij, indien zij terug dienen te keren, zullen worden gevisieerd door de ordediensten. Daar waar verzoekende partijen zouden kunnen gevisieerd worden door de Iraanse autoriteiten, louter en alleen doordat zij het land hebben verlaten en omdat zij asiel hebben aangevraagd in België, merkt de Raad op dat, daargelaten de vraag of er enige – strafrechtelijke – gevolgen verbonden zijn aan het loutere feit Iran te hebben verlaten, verzoekende partijen op generlei wijze aantonen dat deze – strafrechtelijke – gevolgen dermate disproportioneel zouden zijn zodat gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald bij artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Inzake de opmerkingen van verzoekende partijen dat zij van de Iraanse overheid in geen geval hulp kunnen verwachten omdat zij nu net door de leden van de autoriteiten worden lastig gevallen, wijst de Raad er nogmaals op dat aan hun relaas geen geloof kan worden gehecht, zodat de bemerking dat zij voor hun problemen niet kunnen rekenen op de hulp van de Iraanse overheid als irrelevant moet worden beschouwd.

2.2.8. Verzoekende partijen menen dat de bestreden beslissingen de materiële motiveringsplicht (bedoeld: “*de formele motiveringsplicht*”) en artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet schenden omdat hen de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend zonder dat verwerende partij dit statuut ook maar op enige wijze heeft onderzocht en zonder dat dit op enige wijze in de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd zodat het voor verzoekende partijen onduidelijk is waarom dit statuut hen eveneens geweigerd wordt. Zij hameren er in hun verzoekschrift meermaals op dat verwerende partij in haar beslissingen dient te motiveren waarom zij niet in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus en dat verwerende partij dit dient te onderzoeken aangezien zij stelt hiertoe de bevoegdheid te hebben. Verzoekende partijen stellen eveneens dat verwerende partij “*niet redelijk*” kon concluderen dat zij niet in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus en dat hun rechten van verdediging geschonden zijn aangezien het de bedoeling is dat, als zij beroep aantekenen, zij de redenen kennen waarom hen dit statuut geweigerd is zodat zij deze kunnen weerleggen. De Raad wijst er echter op dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat desbetreffend argument feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan de door verzoekende partijen ingeroepen elementen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht of dat sommige aangehaalde elementen niet voldoende zwaarwichtig zijn om tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concluderen. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partijen impliciet aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden doordat zij meermaals stellen dat verwerende partij heeft nagelaten hun dossier grondig te onderzoeken, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten, en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal van 4 april 2012 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de

asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT